

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dîtîqa (nouum) ḥadāta (testamentum)

Parisiis, 1584

Cap. IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39367

25 οὐδὲ σὺν τῷ ἄργα, ὅπερ ψυχὴς εἶται, εὑντὶς τοῖς
οὐρανοῖς ψυχὴς εἶται, οὐτοῦ. 15 εἰπεῖς πάχλιαρες τούτης
οὐτοῦ περὶ τοῦ φυγέσθετον τούτου διὰ τὸ τοπεῖσθαι μετ'
17 ὁ πλέας, πλεύσεις εἶμαι, οὐ πεπλεύσθησαι, οὐ αὐδένες
χρήσαις ἔχω γίνοντας ὅπερ εἴ τοι τοῦτο πολεμοῦσεν οὐτοῦ
οὐ πλεύσαις, οὐ πολεύσαις, οὐ γομόσαις. 18 αὐτοῦναδίκαιοι πο-
λεύσαις καὶ αὐτοῖς παῖς ἐπειδὴ πολεμῶσθαι οὐ πολεύσαις παῖς
πλεύσαις γίγνεσθαι αὐτοῖς, οὐ πεπλεύσθαι, οὐ θαυμάσθαι
αἰχματικῆς γομῆς τοῦτο, οὐ καταπλεύσαις ἔχοντας τοῦτο τοῦ
οὐδελαμένου, οὐτοῦ βλέπεται. 19 εἴω διατελεῖσθαι τοῦτο
αἷς, εἰσῆχος οὐ πατεῖν. 20 ἡ πλεύσησθαι τοῦτο τοῦτο
ἴδοντες οὐτοῖς οὐτοῖς, οὐ διατελεῖσθαι τοῦτο, οὐ πεπλεύσθαι τοῦτο
πολεύσαις αὐτοῖς, οὐ διαπλοῦσθαι μετ' αὐτοῖς, οὐ αὐτοῖς μετ' εἰς μοῦ.
21 ὁ νικητής, διάστητος καὶ πονητός μετ' εἰς τοῦ περὶ ἀρρώσ-
μαν, οὐκέτι γένεσθαι, καὶ τούτοις μετ' εἰς τοῦ περὶ μοῦ, μοῦ εἰς
τοῦ περὶ μοῦ. 22 οὐ ἔχοντας εἰς, ακούσατο τὸ πο-
νέματα λαζαρά τοῦ κακοποίου.

KAP. III.

15 Scio opera tua, quia neque frigidus es, ne-
que calidus: vitam frigidus es, aut calidus.
16 Sed quia tepidus es, & nec frigidus, nec
calidus, incipiam te euomere ex ore meo: quia
dicas, 17 Quod dices sum, & locupleratus, &
nullius egeo: & nescis quia tu es miser, & mi-
serabilis, & pauper, & cæcus, & nudus.
18 Suade tibi emere à me aurum ignitum
probatum, ut locuples fias: & vestimentis al-
bis induaris, ut non appareat confusio nudita-
tis tue: & collyrio inūge oculos tuos ut videoas.
19 Ego quos amo, arguo & castigo. Aemul-
late ergo, & pœnitentiam age, 20 Ecce sio
ad ostium & pulso, si quis audierit vocem meā,
& aperuerit mihi ianuam, intrabo ad illum,
& cenabo cum illo, & ipse mecum.
21 Qui vicerit, dabo ei sedere meum in thro-
no meo: sicut & ego vici & sedi cum Patre
meo in throno eius. 22 Qui habet aurem,
audiat quid Spiritus dicat Ecclesiūs.

C A P. III.

1 Post hæc vidi: & ecce ostium apertum in
celo, & vox prima quam audiui tanquam tu-
be loquentis mecum, dicens, Ascende huc, &
offendam tibi qui oportet fieri citò post hæc.
2 Et statim fui in spiritu & ecce sedes posita
erat in celo, & supra sedem sedens.
3 Et qui sedebat, simili erat aspectu Iapi-
dis iaspidis, & sardii: & iris erat in circuitu
sedis, simili visioni smaragdinæ.
4 Et in circuitu sedis, sedilia vigintiqua-
tuor: & super thronos vigintiquatuor senio-
res sedentes, circumamicti vestimentis albis,
& in capitibus corum corona aurea.
5 Et de throno procedebant fulgura, & vo-
ces, & tonitrua: & septem lampades ardentes
ante thronum, qui sunt septem Spiritus Dei.
6 Et in conspectu sedis tanquam mare vi-
treum simile crystallo: & in medio sedis & in
circitu sedis, quatuor animalia plena oculis
ante & retro. 7 Et animal primum, simile leoni:
& secundum, simile vituli: & tertium animal, habens faciem quasi hominis:
& quartum animal, simile aquilæ volanti.
8 Et quatuor animalia, singula eorum ha-
bebant alas sexas in circuitu: & intus ple-
na sunt oculis, & requiem non habebant die
ac nocte, dicentia, Sanctus, Sanctus, San-
ctus Dominus Deus omnipotens. Qui erat,
& Qui est, & Qui venturus est. 9 Et cùm
darent illa animalia gloriam & honorem &
benedictionem sedenti super thronum, viuenti
in secula seculorum, 10 Procidebant vigi-
natiuorū seniores ante sedentem in throno, &
adorabant viuentem in secula seculorum, &
mittebant coronas suas ante thronum, dicentes,

HHH

11 Dignus es Domine Deus noster accipere gloriam & honorem & virtutem:quia tu creasti omnia, & propter voluntatem tuam erant & creata sunt.

C A P. V.

1 Et vidi in dextera sedentis supra thronum, librum scriptum intus & foris, signatum sigillis septem. 2 Et vidi Angelum fortem, praedicantem vocem magnam, *Quis est dignus aperire librum*, & soluere signacula eius? 3 Et nemo poterat neque in celo, neque in terra, neque subtus terram aperire librum, neque respicere illum. 4 Et ego flebam multum, quoniam nemo dignus inuenitus est aperire librum, nec videlicet eum. 5 Et unus de senioribus dixit mihi, *Ne fleueris: ecce vicit leo de tribu Iuda, radix Daudis, aperire librum*, & soluere septem signacula eius. 6 Et vidi, & ecce in medio throni & quatuor animalium, & in medio seniorum, Agnum stantem tanquam osculum, habentem cornua septem & oculos septem: qui sunt septem Spiritus Dei, missi in omnem terram. 7 Et venit, & accepit de dextera sedentis in throno librum. 8 Et cum aperiuisset librum, quatuor animalia, & virginis & quatuor seniores ceciderunt coram Agno, habentes singuli citharas, & phialas aureas plenas odoramentorum, que suunt orationes sanctorum: 9 Et cantabant canticum nouum, dicentes, *Dignus es Domine accipere librum*, & aperire signacula eius: quoniam occisus es, & redemisti nos Deo in sanguine tuo, ex omni tribu & lingua & populo & natione, 10 Et fecisti nos Deo nostro regnum & sacerdotes, & regnabimus super terram. 11 Et vidi, & audiui vocem Angelorum multorum in circuitu throni, & animalium & seniorum: & erat numerus eorum millia milium, dicentium vocem magnam, 12 Dignus est Agnus qui occisus est, accipere virtutem, & diuinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam, & benedictionem. 13 Et omnem creaturam que in celo est, & super terram, & sub terra, & que sunt in mari & que in eo: omnes audiui dicentes, *Sedentes in throno, & Agno, benedictio & honor & gloria & potestas in secula seculorum*. 14 Et quatuor animalia dicebant, Amen. Et virginis & quatuor seniores ceciderunt in facies suas: & adorauerunt viuentem in secula seculorum.

CAP. VI.

1. Et vidi quod aperuerisset Agnus unu[m] de septem
sigillis, & audiui unum de quatuor animalibus,
dicens tanquam vocem tonitru[i], Veni, & vide,
2. Et vidi: & ecce equus albus, & qui sede-
bat super illum habebat arcum, & dala est
ei corona, & exiuit vincens ut vincere;

11 αὔτοις εἰς κύρεσσιν δύνανται, οὐδὲν λαβεῖν τὴν
δέξαντα τὸν Σεπτέμβριον, οὐδὲν μείωσιν ἐπὶ τὸν θερινόν
κυρίαν, οὐδὲν τὸ Σεπτέμβριον Κυρίαν, οὐδὲν πάτερνον,
Κριτικόν.

Kep. 4.

Ι. Κατέδειν δὲ τοι πάντα μέσας την καθημένην δια την
βιβλίον γραμμάτων εποπτεύεται, καὶ πότε σχετικόν
τρεπεῖται ἐπί τοι. 2. Εἰ δέδοι αγγελίαν ἀρχόντος
κατανοτά τον φωνῆν μεγάλην, οὐς ἄλλος μάκρην την μέντον, εἰ
λοιπον τον σφρεγμάτος διέπει; 3. Εἰ νέοντος εἰσόντος
την γραμμήν, εἴδει δέποτε της γῆς, οὐδὲν τον πατέρα την μέντον,
αποδίδει το βιβλίον, οὐδὲν τον πατέρα την μέντον; 4. Εἰ τον
εἰκαστον τον ποντίδιον αξίους διέρχεται πολλούς την αναγνώ-
σιν το βιβλίον, εὐτε βλέπεται αυτόν. 5. Εἰ δέδοι το
τρεπεῖται προτοτάξιον μεταξύ, μετακάτιον, οὐδὲν πάντα την μέντον, εἰ
οὐκ της φυλῆς Ιουδαίας, οὐδὲ της Δαυΐδος, οὐδὲν ποτέ την μέντον, εἰ
ποτὲ την τη σφρεγμάτος διέπει; 6. Εἰ δέδοι, διέπει την μέ-
στη τη δρόση την ποταμού τον ζεύς, οὐδὲ μέσην την αρχήν
τηρω, δρόσον έπικαντας εἰς την αρχαίαν πόλην περιποτείαν,
οὐ φθάσαμεις επιτίθει, α τίσι τε εἶναι τον πόλιν την μέντον,
ἀποτελεόντα εἰς την πόλην την γῆν; 7. Εἰ δέδοι, λέ-
γε φέρε της μέσης την καθημένην δια την φωνην μέντον;

8. Εἰ δέδοι βιβλίον, τη πόλεως ζεύς, θεων
ποταμών πορθεύοντο προς την πόλην επιπτεῖν την φωνην
της κατοντος καταρράκτης, Κα φιλάσας χρυσόν γηραιόν πομπα-
τον, αἴ διον τον αφεντικού την φωνην; 9. Εἰ διαπο-
ρθείσιν καρπίων, λεπτών, αέλιον, ολιβίνην την φωνην, εἰ
διαπορθείσιν την σφρεγμάτος διέπει την ποταμήν, Κα γέρεσσαν
την ήμετον, εἰ την αμαρτίαν ουτον της φωνης γηραιόν πομπα-
τον διέπει; 10. Εἰ ποταμός αὐτὸν την μέντον
βασιλέας γέρεται, Κα ποταμόντον διέπει την μέντον; 11. Εἰ
δέδοι, Κα ποταμόν της φωνης αγγέλεαν πομπαν κατεύθυνει
την επιβολήν την φωνην, Κα τη σφρεγμάτος την μέντον;
ποταμόν ποταμόν, την κατανοτά την φωνην την μέντον, Κα την
εἰκαστον την φωνην την μέντον, Κα την φωνην την μέντον,
την εἰκαστον την φωνην την μέντον, Κα την φωνην την μέντον;

12. Αλλοι δέ τοι δρόσον τη σφρεγμάτος,
λαζαίτην πλην μελανίαν, Κα ποταμόν, Κα βιβλίον, Κα
ιζεύς, Κα ιημών, Κα δέσκα, Κα δέλφινον. 13. Εἰ ποταμόν
εργασίαν δέποτε την σφρεγμάτην, Κα δέποτε την μέντον,
την ποταμόν την φωνην την μέντον, Κα την ανθίσιαν ποταμόν
κατανοειν εργαστην, την κατανομήν διέπει την φωνην την μέντον,
εἰκαστην, Κα ιημών, Κα δέσκα, Κα τη σφρεγμάτην την μέντον
την αγγελίαν. 14. Κα τη πόλεως ζεύς ποταμόν
αέλιον, Κα τη φωνην την μέντον, Κα φρεγμάτην.

Ktp. 5

1 Καὶ εἶδον ἐν λεωφόρῳ δόριστα μάχαιραν τὴν περιπολούσαν,
2 ἡ οὐκονούσιος ἀπὸ τῆς πατρίδος λουτρήσασθαι
φωνὴν βροτῶν, ἔρχουσαν. 3 Εἶδον, Λιδίου λαοῦ πολέμονας,
4 οἱ κατεύθυνοι τὸν αὐτὸν έχοντες. Εἰδὼν αὐτὸν
σέφεραν, οἱ Λιδίοι οὐκέτι, οἱ ιατροί.